

CONTES SORPRENENTS

Adaptació de Salvador Comelles

LA PORTA OBERTA

H. H. MUNRO (SAKI)

El senyor Framton Nuttel patia una crisi nerviosa
i va decidir d'anar a passar uns dies al camp,
en un lloc tranquil, on la seva germana havia viscut un temps.

—Quan arribis vés a saludar els veïns —li va recomanar
la seva germana—. Si no ho fas, ja sé què et passarà:
et quedaràs tancat a casa, no parlaràs amb ningú
i els teus nervis empitjoraran.
Escriuré unes quantes cartes
per presentar-te la gent que conec.
Algunes persones eren molt agradables.

El senyor Framton li va fer cas,
i en arribar, va anar a dur la carta de presentació
a una de les persones que la seva germana
li havia recomanat: la senyora Sappleton.
Esperava que fos una d'aquelles persones simpàtiques
de qui la seva germana li havia parlat.

Quan va arribar a la casa,
el va rebre una jove neta d'uns 15 anys.

—La meva tieta baixarà de seguida, senyor Nuttel
—li va dir la noia en un to de veu ferm
que mostrava seguretat en ella mateixa—.
Mentrestant, l'atendré jo mateixa.

El senyor Framton Nuttel va pensar
què li podia dir a aquella noieta.
Volia quedar bé amb ella i també amb la seva tia.

Això sí, cada cop tenia menys clar
que totes aquelles visites a gent desconeguda
li anessin bé per a la seva crisi nerviosa.

—Coneix gaire gent, aquí? —li va preguntar la noieta,
quan li va semblar que ja feia massa estona que no deien res.

—No conec ningú —va reconèixer el senyor Framton—.
La meva germana va estar-se aquí, a la casa de la rectoria,
fa uns 4 anys, i m'ha escrit unes cartes de presentació
perquè pugui conèixer algunes persones.

I va afegir, per justificar-se:

—És per això que he vingut a saludar la seva tieta.

—Així doncs, vostè no en sap res, de la meva tieta?
—va preguntar aquella noieta tan decidida.

—Només en sé el nom i l'adreça —va dir el senyor Framton.

Justament, el senyor Framton estava pensant si la senyora Sappleton, la tieta d'aquella noia, devia estar casada o vídua.

No hauria sabut dir per què, però li semblava que la sala on eren denotava alguna presència masculina.

Però, aleshores, va sentir que la neboda deia:

—La gran tragèdia de la meva tieta va passar avui fa 3 anys. Per això la seva germana no en devia saber res.

—Quina tragèdia? —va preguntar de seguida el senyor Framton.

Era difícil d'imaginar que en un lloc tan tranquil com aquell hi hagués passat una tragèdia.

Llavors, la neboda va assenyalar una porta vidriera que donava al jardí.

—Es deu preguntar per què tenim la porta oberta, oi? Si ja som a l'octubre, i als vespres pot fer fresca.

—Bé —va dir el senyor Framton— com que aquesta tardor més aviat fa bo...

Però, què vol dir?

Aquesta porta té alguna cosa a veure amb la tragèdia?

Llavors, la noia li va explicar aquesta història:

—Fa 3 anys, un dia, el marit de la meva tieta i els seus dos germans petits van sortir per aquesta porta per anar a caçar. Mai no van tornar.

Quan travessaven un camp per anar fins al lloc on acostumaven a caçar, van caure en un pantà i s'hi van ofegar.

Era a l'estiu.

Havia estat un estiu molt humit, i algunes zones que altres anys eren seques i segures es van convertir en perilloses i, si hi queies, t'hi podies enfonsar. Mai no van trobar els seus cossos.

La noia ara ja no parlava amb aquell to tan segur del començament, sinó que semblava que vacil·lava.

I va continuar:

—Però a la meva pobra tieta encara li sembla que algun dia tornaran.

Ella es pensa que qualsevol dia els veurà entrar un altre cop per aquesta porta, com feien sempre: acompanyats del seu gos, un *spaniel* marró que també va desaparèixer. És per això que deixem la porta oberta cada vespre.

»Pobra tieta, quantes vegades
m'ha recordat aquell dia que van marxar:
el seu marit duia un impermeable blanc,
i el germà petit, Ronnie, anava cantant
aquella cançó popular:
«Si n'era un caçador, que anava bosc enllà...»
Sempre cantava la mateixa,
i la tieta ja n'estava cansada i es posava nerviosa.

I la noia encara va afegir, tremolosa:

—Sap què? Hi ha vespres com avui, tan tranquils,
que em ve una sensació esgarrifosa
i em sembla que els tres caçadors
tornaran a entrar per aquesta porta...

En aquell moment, la tieta va entrar a la sala
i això per al senyor Framton va ser un descans.
La senyora va disculpar-se per haver-lo fet esperar.

—Espero que la Vera l'haurà entretingut —va dir-li.

—Sí, he estat molt distret —li va contestar ell.

—Espero que no li importi que tinguem la porta oberta
—va dir la senyora Sappleton, enèrgicament—.

És que el meu marit i els seus germans han anat a caçar
i quan tornen entren per aquí.

Han anat a caçar becaades¹ a la zona dels pantans
i ja pateixo per les meves catifes si arriben tot enfangats...
Ai, tots els homes són iguals.

La senyora es va posar a parlar sobre la caça,
sobre els pocs ocells que hi havia
i sobre com aniria la caça dels ànecs d'aquell hivern.

El senyor Framton va fer un esforç desesperat
per seguir la conversa, però no se'n sortia
i només va saber dir quatre vaguetats.
Li semblava que la tieta tampoc no li feia gaire cas
i que en realitat estava més pendent de la porta del jardí.
Ja era mala sort que hagués anat a visitar-la
justament el dia de l'aniversari d'aquella tragèdia.

Llavors, el senyor Framton va començar
a parlar dels seus mals, com si a tothom
li haguessin d'interessar els seus problemes,
les malalties i la dieta que havia de seguir.

1. Ocell de color castany i bec llarg, molt apreciat pels caçadors
per la qualitat de la seva carn.

—Els metges diuen que he de reposar,
que no tingui cap excitació —va dir—
i que eviti qualsevol exercici físic intens.
En canvi, sobre la dieta que he de seguir,
cada un hi diu una cosa diferent.

—Ah, sí? —va dir la senyora Sappleton,
que es va haver d'aguantar un badall.

Però, llavors, de cop i volta, la senyora es va revifar.
Es veia que estava pendent d'alguna cosa,
però no del que li explicava el senyor Framton.

—Mira, ja són aquí —va cridar aleshores—.
Arriben a temps per fer el te,
i amb les botes ben enfangades.

Quan va sentir això, el senyor Framton
va notar un calfred i es va girar cap a la neboda
perquè la noia veïés que ell es feia càrrec de la situació.
Però, llavors, va veure que la noia
també mirava horroritzada cap a la porta.
El senyor Framton va quedar molt impressionat
i també es va girar.
El que va veure el va deixar aterrit.

